

HỒI 33

THANH PHÙ THẦN

Triển Bạch thất kinh tung người giơ tay vừa kịp lúc đỡ lấy thân hình sắp ngã của Kim Thái Phụng, tuy mỹ nhân đã sắp hôn mê nhưng thân thể ngọc ngà cũng khiến Triển Bạch tim đập thình thịch tay chân luống cuống.

Kim Thái Phụng mặt trắng như tờ giấy, không chút huyết sắc, ngực phập phồng hơi thở nặng nề xem ra bị nội thương không nhẹ.

Triển Bạch vốn không có ý đả thương đối phương, giờ nhìn thấy hoa dung thất sắc như vậy không khỏi chạnh lòng, lâm bẫm:

- Kim cô nương, ta thật không cố ý đả thương cô nương. chỉ vì...

Kim Thái Phụng chợt mở bừng mắt ra nhìn Triển Bạch, thấy chàng đang ôm chặt mình, mặt bất giác nóng bừng, tuy nhiên trong lòng lại cảm thấy ấm áp lạ. Nàng cất giọng yếu ớt nói - Ta... không oán người, chỉ cần người hiểu được... lòng ta...

Triển Bạch như nghe có tiếng sét ở trong đầu khiến chàng chơi voi điều chàng lo sợ xảy ra cuối cùng cũng xảy ra. Thiên Kim tiểu thư của Kim phủ bị chàng đánh trọng thương lại không chút oán hận, thậm chí còn thốt lên lời mang tình ý dạt dào còn cách hiểu dạt tình ý nào cụ thể hơn nữa?

Chàng lại dây vào tình nghiệp, nhưng đối phương là con gái của kẻ thù làm sao chàng đón nhận được tình cảm của nàng? Nhưng ngay trong lúc này tất cả mọi cừu hận đều tan biến hết, tất cả đều không còn tồn tại, có còn chăng là bầu nhiệt huyết đang dậy lửa yêu đương!

Kim Thái Phụng còn định nói gì thêm, nhưng nàng vừa mở miệng, khi huyết trong nội phủ đảo lộn, máu tươi đã trào lên khóe mép.

Triển Bạch cả kinh, không còn kể gì đến tị hiềm nam nữ, dùng tay trái đỡ lấy người nàng, tay phải đặt vào Mệnh Môn huyết trước ngực nàng vận công thôi cung hoạt huyết.

Kim Thái Phụng rên lên một tiếng, không biết vì đau hay vì điều gì khác, chỉ thấy ngọc thể nàng run lên liên, hồi, hơi thở gấp gấp, người nóng ran.

Triển Bạch không hiểu sao cũng cảm thấy tim đập loạn nhịp, tay run bần bật, lóng ngóng hồi lâu vẫn chưa vận được công lực vào chưởng để liệu thương cho nàng.

Một cơn gió lạnh thoáng qua, làm Triển Bạch giật mình thoát khỏi dòng ý nghĩ bất chính trong đầu, chàng hạ giọng nói:

- Kim cô nương, mau vận công dẫn khí trị nội thương...

Kim Thái Phụng mở bừng mắt, lờm chàng một cái rồi mới nhắm mắt lại điều tức, dẫn nội nguyên của Triển Bạch truyền vào. Từ Mệnh môn huyết xuống Tam Tiêu về Đan Điền sau đó từ Đan Điền dẫn đi khắp kỳ kinh bát mạch.

Vận công đi được mấy vòng, nội thương đã hết, Kim Thái Phụng mở mắt ra, nói:

- Ta không muốn người gọi ta là Kim cô nương!

Triển Bạch thu công lực nhưng không hiểu sao chàng vẫn chưa thu tay về, mơ màng hỏi:

- Vậy phải gọi bằng gì?

- Phụng muội!

- Ừm... Phụng muội...

- Bạch ca ca...

Hai người đang đắm mình trong bể yêu đương bỗng có tiếng cười lạnh kéo hai người trở về thực tại.

Triển Bạch quát khế:

- Kẻ nào?

Một bóng người nhỏ nhắn như u linh hiện ra cười lạnh nói:

- Nguyệt thượng Liễu tiêu đầu nhân ước hoàng hôn hậu. Trăng treo trên đầu liễu, hẹn người sau hoàng hôn không ngờ trăng đã quá đỉnh đầu mà người còn chưa chịu rời nhau Triển Bạch cũng đã nhận ra người vừa xuất hiện là Triển Uyển Nhi!

Triển Bạch buông Kim Thái Phụng ra đứng dậy, cố giấu vẻ thẹn thường, hỏi:

- Uyển nhi! Người đến đây làm gì?

- Hừ, nơi đây là Kim phủ người đến được ta không đến được sao? Có điều ta không để cho người ta ôm gọi là muội này muội nọ.

Kim Thái Phụng tái mặt quát:

- A đầu già hàm! Kim phủ không phải là nơi người có thể đến để quấy phá!

Uyển Nhi nhướn mày liễu, hừ lạnh:

- Ăn nói cho đàng hoàng một chút, nếu không đừng trách bản cô nương không vị tình!

Kim Thái Phụng thân là thiên kim trong Kim phủ, xưa nay không quen bị người xúc phạm nay bị miệng lưỡi của Uyển Nhi làm cho tức giận đến run bắn toàn thân, nghiến răng quát:

- Người còn không dập đầu nhận tội thì đừng hòng sống mà đi khỏi đây:

- Hừ lớn lối quen mồm! Bằng vào bản lĩnh của ngươi làm sao giữ chân được bản cô nương?

- A đầu! Tiếp chiêu!

Vừa dứt lời thì chiêu cũng đánh tới tả thủ vron chỉ nhằm song mục, hữu thủ nhằm ngực Uyển Nhi ấn tới, hai chiêu "Du Phong Hí Nhụy" và "Thái Điệp Luyện Hoa" song song đánh tới thân thủ bất phạm.

Nhưng Uyển Nhi được Thần Hầu huấn luyện trong ba tháng, võ công đã vượt xa Kim Thái Phụng, thấy đối phương vừa xuất thủ đã hạ độc chiêu, cười nhạt, chân bước Nhấp Không Hoán ảnh bộ pháp nhẹ nhàng thoát khỏi sát chiêu của đối phương, tả thủ vron ra chộp vào Mạch Môn huyết nơi cổ tay phải Kim Thái Phụng.

Kim Thái Phụng cả kinh, nàng có nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi đối phương tuổi nhỏ như vậy mà võ công cao siêu đến mức đó. Không những thân pháp huyền ảo, chiêu thức tinh kỳ mà cả chỉ phong cũng sắc bén kinh nhân.

Nàng lập tức trảm cổ tay phải xuống, tránh được một trảo của đối phương trong đường tơ kẽ tóc, tuy nhiên da bị chỉ phong quét trúng đau rát như dao cắt, suýt chút nữa nàng kêu lên thành tiếng.

Uyển Nhi đắc thế không để đối phương kịp biến chiêu, hữu chưởng khép lại như dao chém xẹt xuống Kiên Tĩnh huyết đối phương.

Kim Thái Phụng tuy miên cưỡng tránh được tả trảo của đối phương, nhưng hữu chưởng chém xuống thế chẳng còn cách nào tránh được, song thủ cũng không kịp biến thế chống đỡ, đành nhìn chưởng đối phương chém xuống...

Đùng thấy chưởng của Uyển Nhi nhỏ nhắn dịu dàng, một khi đã vận đủ công lực chém xuống thì chẳng khác nào đao kiếm, nếu trúng một chưởng đó không chết thì cũng trọng thương.

Triển Bạch thấy vậy thất kinh quát lớn:

- Dừng tay?

Nhưng Uyển Nhi nào chịu dừng tay thậm chí còn gia tăng kinh lực.

Triển Bạch phóng mình tới, tả thủ nắm thắt lưng Kim Thái Phụng kéo mạnh về phía sau, hữu thủ hất ngược lên đón chưởng của Uyển Nhi.

"Bình!" song chưởng chạm nhau, Uyển Nhi bị chấn động thối lui ba, bốn bước mới đứng vững. Triển Bạch cũng cảm thấy chưởng tâm nóng rát chằng dịt giọng nói:

- Uyển Nhi, hai người không cừu không oán, tại sao lại hạ sát thủ như vậy?

Uyển Nhi thấy Triển Bạch đã ra tay giải cứu Cho tình địch lại còn lên tiếng bênh vực tình địch, tức mình nghiêng răng nói:

- Ngươi... ngươi... ta... ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa?

Nói xong nước mắt tuôn trào quay người phóng đi.

Xảy có tiếng quát:

- Kim phủ đâu phải là nơi người muốn đến thì đến muốn đi thì đi?

Đồng thời từ sau một gốc đại thụ, một chùm ánh sáng xanh đen bay ra nhắm đầu Uyển Nhi kích tới.

Nhiếp Không Hoán ảnh thân pháp của Uyển Nhi đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, dù đối phương ra tay bất ngờ, ám khí lại hiểm độc nhưng Uyển Nhi không chút nao núng, thân hình nàng khẽ uốn cong, một thức "vân lý thiên thân", đột ngột thăng cao lên năm thước, luồng ánh sáng xanh bay sượt ngang dưới chân nàng.

Cả Triển Bạch cũng toát mồ hôi lạnh lo sợ cho nàng.

Uyển Nhi đang lúc căm hận Triển Bạch có tư tình với Kim Thái Phụng, lại gặp phải người hạ thủ ám toán, tức giận quát lên một tiếng song chưởng nhằm đối phương kích xuống.

Người này thấy Uyển Nhi không những có thể dễ dàng tránh được độc môn ám khí của mình lại còn có thể phản kích vội vàng rút kiếm định phản công. Nhưng ngay trong lúc đó thì từ một góc khác, một chùm ánh sáng đã lạng lẽ phóng ra...

Chùm ám khí này so về số lượng uy lực và cả thủ pháp đều cao minh hơn người phóng ám khí lần trước, chỉ thấy ám khí tạo thành một màn lưới dày đặc trùm xuống người Uyển Nhi.

Triển Bạch cả kinh quát lớn:

- Uyển Nhi cẩn thận! Sau lưng có ám khí!

Vừa quát chàng vừa tung người nhắm đám ám khí kích ra hai chưởng bởi chàng sợ Uyển Nhi không tránh nổi làn ám khí như mẫn hoa thiên vũ này.

Uyển Nhi nghe Triển Bạch nhắc có ám khí sau lưng lập tức vận Thiên Cân Trụ.

thân hình như sao băng xẹt xuống, đồng thời gia tăng kinh lực vào chưởng nhằm người phóng ám khí lần đầu đánh xuống.

Người phóng ám khí đầu tiên tuy kiếm đã cầm nơi tay nhưng thấy chưởng lực của đối phương từ trên cao đánh xuống khí thế quá cương mãnh nên không dám khinh thường vội tung người tránh né...

"Bình!" một tiếng kinh thiên động địa cát đá bay mù trời chưởng lực của Uyển Nhi đánh xuống đất tạo thành hai hố sâu hoắm! Uyển Nhi đáp xuống đất người lão đảo, hoa dung tái nhợt xem ra đã bị thương.

Người vừa tránh được song chưởng của Uyển Nhi phá lên cười ha hả, một tay bị cụt tới sát vai để tay áo lòng thông, một tay vung kiếm nhằm ngực Uyển Nhi đâm tới.

Uyển Nhi tuy được Triển Bạch dùng chưởng lực đánh bạt ám khí phò trợ, nhưng vì Thanh Phù Tiêu là loại ám khí đặc chế để phá chưởng lực nên Uyển Nhi vẫn bị trúng hai mũi, một ở đùi và một ở vai, chỉ nghe hai luồng khí lạnh xâm nhập nội phủ, đầu óc choáng váng phải cố lắm mới đứng vững được còn hơi sức đâu để tránh một kiếm hiểm ác của đối phương kích tới?

Bỗng nghe một tiếng quát vang như sấm:

- Mãnh Như Bình! Dừng tay?

Tiếp đó là "bùng!" một tiếng chấn động không gian, Uyển Nhi mở mắt ra thấy gã thiếu niên kiếm vắng đầu mất mà mặt mũi xanh xám, miệng trào máu tươi!

Quay lại nhìn thấy Bạch ca ca, người nàng yêu đến cuồng dại và cũng hận đến tận xương tủy đang hiên ngang đứng cạnh nàng. Từ trong tiềm thức của nàng dâng trào một cảm giác ngọt ngào ấm áp quên cả sự đau đớn thể xác, nàng mỉm cười lâm bầm:

- Bạch ca ca cứu ta! Bạch ca ca... Bạch ca ca...

Bỗng nàng cảm thấy trước mắt tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

Triển Bạch thấy Uyển Nhi đột ngột ngã quy xuống vội đưa tay đỡ nâng dậy, thấy mặt nàng không chút huyết sắc, hơi thở yếu ớt, bất giác nộ khí xung thiên, nghiến răng nói:

- Hạ thủ ám toán một thiếu nữ vô can. Kim phủ các ngươi đúng là hạng vô liêm sỉ?

Từ sau hoa viên bỗng vọng ra một tràng cười lạnh, tiếp sau tiếng cười xuất hiện một lão nhân ngồi trên xe lăn, chính là Thanh Phù Thần Kim Cửu. Tiếp sau lưng lão là sáu tên bạch y tiêu đồng tay cầm kiếm, sau nữa là mười mấy tên đại hán đang trừng mắt nhìn Triển Bạch.

Kim Cửu cười xong lạnh lùng nói:

- Trong giang hồ chém giết nhau là chuyện thường tình kẻ nào còn sống là anh hùng, có gì mà gọi là ám toán hay minh toán?

Triển Bạch nhìn thấy Kim Cửu song mục vằn lên những tia máu, nghiến răng quát:

- Ác tặc! Lão thất phu! Đồ giả nhân giả nghĩa! Ngươi sát hại minh huynh, dùng những của cải cướp được về mua chuộc thiên hạ quần hào. Hôm nay gặp được thiếu gia coi như ngươi đã tận số rồi.

"Xoảng!" một tiếng, Vô Tình bích kiếm đã tuột ra khỏi vỏ, quát ; - Kim Cửu! Nạp mạng!

Triển Bạch mắng xối xả khiến Kim Cửu ngẩn người, phải một lúc lâu sau lão mới thốt lên:

- Tiêu tử ngươi dám chỉ mặt nhục mạ lão phu, ngươi muốn chết không toàn thân chắc? Có điều sao ngươi tuổi mới chừng này mà xem ra như có thâm cừu đại oán với lão phu, ngươi nói ra cho rõ rồi chịu chết cũng chưa muộn!

Triển Bạch ngửa cổ cười nghe ai oán, xong gằn giọng nói:

- Thiếu gia nếu không nói ra ngươi chết cũng không biết mình tại sao lại chết!

Ngươi biết Tích Lịch kiếm Triển Vân Thiên?

Triển Bạch nhắc tới Tích Lịch kiếm Triển Vân Thiên không chỉ khiến Kim Cửu thất sắc, cả những người có mặt cũng đều kinh hãi.

Kim Cửu tròn mắt nhìn chàng một lúc lâu mới hỏi:

- Nghe nói ngươi họ Triển. vậy ra người là hậu nhân của Triển Vân Thiên?

- Ngươi sợ rồi phải không? Ngươi cứ tưởng Tích Lịch kiếm không có hậu nhân phải không? Tưởng việc ngươi hãm hại mình huynh không có người biết chứ gì? Ha ha ha? Thật là ông trời có mắt, không những Tích Lịch kiếm có hậu nhân, mà ngày hôm nay còn đến để lấy cái mạng chó của ngươi để báo cừu nữa!

Triển Bạch nói xong lại ngửa mặt cười như điên cuồng khiến cho Kim Cửu người thâm trầm là vậy nhưng lúc này sắc mặt không ngừng biến đổi, thật lâu mà lão không thốt lên được lời nào.

Kim Thái Phụng nước mắt ràn rụa nhào đến bên Kim Cửu ôm tay lão vừa khóc vừa nói:

- Phụ thân! Những điều Triển thiếu hiệp nói có đúng không? Phụ thân! Con biết chàng hiểu lầm! Nhất định là có người dụng kế ly gián! Hải nhi tin là phụ thân là người tốt, không khi nào lại sát hại mình huynh của mình đâu! Phụ thân nói đi! Phụ thân giải thích cho chàng biết đi, phụ thân...

Kim Cửu quay nhìn Kim Thái Phụng, trên gương mặt như tạc bằng đá của lão không chút biểu cảm, lão quay nhìn Triển Bạch lạnh lùng nói:

- Tiêu tử ngươi nói không sai! Triển Vân Thiên đúng là do lão phu giết! Có điều không phải như ngươi tưởng, Triển Vân Thiên là một đại ma đầu hán đã bức hiếp sáu huynh đệ ta khiến cho chúng ta không còn nhịn được nữa mới liên thủ giết chết hắn!

Cũng tại hắn không có tình mình huynh, sáu người chúng ta mới không có nghĩa mình đệ! Hơn nữa trong giao đấu kẻ thắng được sống kẻ bại phải chết, đó là lệ thường trong giang hồ!

Triển Bạch nghe lão nói nộ khí như muốn vỡ tung lồng ngực nhưng chàng cắn răng nén lòng, bởi chàng biết cuộc đấu đêm nay là vô cùng hệ trọng, không được lỗ mãng.

Nhưng Kim Thái Phụng đã khóc lớn, gào lên:

- Không! Không phải như vậy! Đây không phải là sự thật...

Nói đến đây nàng ngã nhào trước chiếc xe lăn của Kim Cửu bất tỉnh nhân sự.

Người ta nói nam nhân sống cho sự nghiệp, nữ nhân sống cho ái tình. Kim Thái Phụng sớm mất mẫu thân, trong tâm khảm nàng, phụ thân vừa là từ mẫu vừa là thiên thần, là một thần tượng mà nàng sùng kính suốt đời. Nhưng giờ đây thần tượng đã sụp đổ. Thần tượng, phụ thân, đã phá nát một thần tượng khác, ý trung nhân của nàng! Bất kể là ai đúng ai sai, nàng cũng không có cách nào để giữ hai thần tượng của mình.

Nàng đã nhìn thấy một viễn cảnh u ám trong cuộc đời mình.

Kim Cửu đúng là lòng dạ sắt đá, lão mặc kệ nữ nhi cung ngắt xiu, lạnh lùng nhìn Triển Bạch nói:

- Việc này vốn đã chìm trong quên lãng mười mấy năm nay, không ai biết Triển Vân Thiên còn có một đứa con như ngươi. Giờ ta đã nói rõ rồi, nếu ngươi biết điều thì lão phu cũng không làm khó dễ để cho ngươi an lành đi khỏi đây. Còn nếu ngươi không biết lượng sức mình thì lão phu cũng không miễn cưỡng!

Lão dừng lại cười lạnh một tiếng nói tiếp:

- Có điều lão phu cũng nói rõ để ngươi biết, bằng vào sức lực của ngươi mà muốn chống đối lão phu tức là tự tìm lấy cái chết.

Triển Bạch trợn tròn mắt như muốn rách cả mí, nghiến răng nói:

- Phụ cừu không báo thù đâu phải là người! Lão thất phu, ngày hôm nay Triển Bạch này quyết lấy máu ngươi để tế vong linh tiên phụ!

Dứt lời chàng bỏ Uyển Nhi xuống đất, vung kiếm nhằm ngực Kim Cửu đâm tới.

Trong lúc tức giận chàng vừa xuất thủ đã thi triển pho kiếm danh trấn giang hồ của Thần La Thiết Đám, Phong Lô bát kiếm một chiêu "Phong Chấn Lô Minh", chỉ thấy kiếm khí thâm trầm, nhưng lại mang theo tiếng sấm ì ùng như từ xa xa truyền lại, vô số hàn tinh đều nhằm các yếu huyệt của Kim Cửu xẹt tới.

Kim Cửu không ngờ kiếm chiêu của Triển Bạch lại uy mãnh đến như vậy. Tuy kiếm chiêu chưa được thuần phục lắm nhưng uy lực hầu như không kém Tích Lịch kiếm ngày xưa là mấy!

Lão cả kinh đẩy xe lui xéo về phía sau. Đừng tưởng lão ngồi trên xe lăn mà chàm chạp, chiếc xe của lão chế tạo tinh kỳ đi lại linh hoạt chẳng kém người

thường. Có điều tuy lão tránh được một thế kiếm lôi đình của đối phương nhưng con gái cưng của lão vẫn còn ngất xỉu trong tầm sát thương của kiếm chiêu!

Kim Cửu tuy lòng dạ sắt đá nhưng thấy con gái độc nhất của lão sắp táng mạng dưới kiếm đối phương, bất giác kinh hãi kêu lên:

- Không được giết hại con gái ta!

Triển Bạch vì lòng căm thù ra tay quá mạnh chùng phát hiện ra kiếm khí sắp trúng Kim Thái Phụng lòng cảm thấy bất nhẫn vội vận công thu thế lại, nhân cơ hội Triển Bạch chậm lại thế công sáu tên tiểu đồng đồng loạt vung kiếm, một chiêu "Di phóng lục hợp" tạo thành bức tường sắt đón đỡ kiếm Triển Bạch.

Keng! Keng!... tiếng kim khí chạm nhau nghe đinh tai, sáu thanh kiếm đồng bị đánh dạt ra, sáu tên tiểu đồng cảm thấy hổ khẩu tê buốt suýt chút nữa trường kiếm vuột khỏi tay bay đi.

Triển Bạch tâm địa nhân hậu, tuy thắng thế nhưng chàng vẫn không tiếp tục truy sát mà lại tung người thối lui. Mặc dù lòng cừu hận đang thiêu đốt tâm can nhưng chàng vẫn không nỡ hạ thủ sát hại những kẻ vô can.

Nhưng kẻ thù của chàng lại không có được lòng nhân hậu của chàng, nhân cơ hội chàng tung người thối lui, Kim Cửu đã vung tay tung ra một đám Thanh Phù tiêu.

Thanh Phù Thần suốt đời nhờ Thanh Phù Tiêu mà dương danh trong thiên hạ, đến cuối đời vì uống lầm thuốc nên đến nỗi phải tàn phế hai chân. Nhưng điều đó càng khiến lão gia tâm khổ luyện, có thể nói thủ pháp ám khí của lão đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa. Đám ám khí đầy trời tung ra tuy cũng cùng một thủ pháp Mãn Hoa Thiên Vũ nhưng so với ái đồ Mãnh Như Bình thì uy mãnh hơn gấp nhiều lần.

Triển Bạch chưa kịp đứng vững thì đã thấy thanh phù tiêu như thiên la địa võng áp tới, lập tức quát lớn một tiếng múa Vô Tình Bích Kiếm thành bức màn sắt hộ thân.

Hàng loạt tiếng leng keng! Vang lên thanh tao như tiếng đàn, thanh phù tiêu đến gần chàng đều bị đánh văng ra xa. Nhưng Kim Cửu quả không hổ danh là Thanh Phù Thần, thấy Triển Bạch múa kiếm như bay đánh văng Thanh Phù tiêu của mình lão lập tức bốc lên một nắm thanh phù tiêu dùng "Đàn chỉ thủ pháp" phóng ra một mũi. Mũi thanh phù tiêu này lại không nhằm vào chàng mà lại bắn xuống đất!

"Keng!" một tiếng thanh phù tiêu chạm xuống đất nảy lên gia tăng tốc lực vẽ thành hình vòng cung nhằm đờn điện Triển Bạch bay tới.

Triển Bạch cười lạnh nghĩ thầm, thủ pháp Mãn Hoa Thiên Vũ còn chưa làm gì được ta thì thủ pháp này chẳng khác trò chơi trẻ con, vừa nghĩ vừa hươ kiếm gạt.

Keng! Một tiếng mũi thanh phù tiêu chẳng những không bị văng đi xa mà lại xẹt xuống đùi, tốc độ mỗi lúc một nhanh!

Triển Bạch đổ mồ hôi lạnh tung người nhảy lên, nhưng khoảng cách vốn đã gần, tốc độ đi của thanh phù tiêu lại quá nhanh.

“Soạt!” Một tiếng, ông quần bị rách toát một mảng, may mắn thay chưa chạm vào da thịt! Chât độc của thanh phù tiêu chàng đã thử qua một lần, nếu lần này còn sơ suất nữa thì sẽ không còn cơ may thoát thân!

Thanh Phù Thần cười ha hả nói:

- Đó là chiêu Thanh Phù bá thọ" tiểu tử ngươi đã luống cuống tay chân rồi, nếu lão phu thi triển "Thanh phù mãn đường" thì tiểu tử ngươi chết chắc rồi.

Dứt lời lại bung ra một mũi thanh phù tiêu nữa!

Triển Bạch đã biết sự lợi hại của ám khí đối phương, không dám dùng kiếm gạt nữa, chờ phi tiêu đến bên mình, tung người tránh né. Nhưng chàng vừa tránh được mũi phi tiêu này đã nghe keng một tiếng mũi thứ hai đã chạm xuống đất bật lên bắn tới Tiếp đó đã nghe keng! Keng! Liên tục vô số thanh phù tiêu từ dưới đất bay lên liên tục. tất cả đều nhằm các yếu huyệt Triển Bạch bay tới.

Triển Bạch vừa nhảy nhót tránh né vừa sốt ruột nghĩ thầm, cứ như vậy chẳng mấy chốc mình không trúng ám khí cũng kiệt lực mà chết chi bằng xông đến gần lão tặc, dù có chết cũng cùng lão tặc đồng quy ư tận cũng không đáng tiếc...

Nghĩ xong chàng lập tức áp sát Kim Cửu, nhưng đã nghe lão cười lạnh nói:

- Ngươi đừng uổng phí tâm cơ nữa, cả cha ngươi còn không thoát nổi "Thanh Phù Mãn Đường" của lão phu, ngươi sống sao nổi!

Dứt lời lão lập tức vung tay, chỉ nghe "ào?" một tiếng Thanh Phù tiêu như ong vỡ tổ nhắm Triển Bạch bay tới...